

“M’heu seduït, Senyor, i m’he deixat seduir” (Jer,20,7)

Síntesi. A partir dels personatges bíblics i la seva experiència de Déu/JC i dels mecanismes humans de funcionament ens preguntarem com vivim la nostra pertinença a l’ACO i les nostres militàncies (responsabilitats), amb el rerefons del Misteri Pasqual que estem celebrant.

Guió:

- 0 Els profetes de l’AT. Jeremies
- 1 Mecanismes humans de funcionament: l’afectivitat
- 2 L’Amor, Font i Horitzó (Alfa i Omega) de les experiències religioses
- 3 Testimonis històrics: “sants” (canonitzats o no) antics i actuals
- 4 El Jesús històric: manifestació real i concreta del Jahvè/Amor i Misericòrdia infinits. El “Misteri Pasqual” matriu de la Vida (de Jesús i nostre)
- 5 La sensibilitat: porta d’accés a la realitat, als altres i a Déu: el “tresor” descobert, la “perla preciosa”. Educació
- 6 L’itinerari del deixeble de Jesús: impacte, seducció, seguiment, crisi, recuperació. Les sensibilitats diverses com a element clau comunitari
- 7 La “re-lectura” de la vida des de l’experiència dels deixebles creients (= el Crist Vivent que els il·lumina el camí, els acompanya i els estima incondicionalment). El “retorn a Galilea” i la “pesca miraculosa”: la comunitat “regenerada”, que anuncia i guareix
- 8 La nostra realitat (humana i creient) com a “pro-vocació” per a les respostes davant les diverses “crides”: familiars, professionals, cíviques, sindicals, polítiques, comunitàries (equip, parròquia, moviments). Necessitat de l’“enamorament permanent”
- 9 El goig del Servei als altres. Sentir-se cridat a través de l’Esperit que actua en el món i en les persones i comunitats: col·laboració en un projecte transformador de la realitat (i de mí mateix)

[Previ. Relació entre la frase profètica, el pla de curs i la responsabilitat a l’ACO]

0.- Jeremies i els profetes de l’AT

Els profetes (de tots els temps) tenen una missió ingrata: denunciar les injustícies i els poders que les originen. Lluiten vers un horitzó (utopia) d’una Humanitat Nova. Missió doble: denúncia i anunci.

A Israel: acusen als dirigents (i al poble) d’haver-se allunyat del camí de Jahvè (“prostituir -se”), embadalits (seduïts) per altres cultures i creences dels pobles veïns... Clamen contra la situació i anuncien calamitats (la “venjança” del Senyor, perquè han oblidat la Llei que els va donar, després de treure’ls d’Egipte, on vivien com esclaus). També, normalment, anuncien un futur millor: restabliment de la situació (“nova creació”) per la penitència i conversió del poble i per **la fidelitat i misericòrdia de Déu**, que estima profundament el “seu poble” i no s’oblida de les seves promeses. Curiosament aquestes profecies solen fer-se en moments de crisi (desfeta, invasions, exili): l’esperança no mor...

La vida del profeta comporta (normalment) patiment i incomprensió: no els creuen (per l'exageració o perquè parlen per "veu pròpia", no de Déu). I perquè hi ha els falsos profetes, amb missatges contraris i/o més "suaus" ... En la pròpia pell viuen empresonaments, exilis, etc.¹

Jeremies. Considerat com un dels més desgraciats (laments i amenaces – "sembles un Jeremies" s'aplica a la persona que es lamenta i parla constantment de desgràcies). Prototip de la persona "enganxada" per Jahvè però que voldria desaparèixer... Situació del profeta: viu l'assetjament de Jerusalem per Nabucodonosor. És empresonat perquè creu que no s'ha de continuar una guerra perduda. Quan són els caldeus que ataquen a ell, que es quedà a Palestina, se l'emporten a Egipte (i allà morirà). Jeremies es lamenta de la infidelitat del poble i anuncia que "pagarà per les seves culpes".

El profeta es plany de la seva vocació (**v.14 "Maleït sigui el dia en què vaig néixer!..."**)

1.- Els mecanismes humans de funcionament

Ens movem pels sentiments i per la sensibilitat, a nivell personal i grupal: des de les relacions personals fins les d'identitat (poble, pàtria...). Experiències col·lectives (Catalunya-Espanya, esports, concerts musicals...).

L'afectivitat (pulsions: atracció, rebuig) capaç de qualsevol cosa, des de l'heroïcitat (donar la vida) fins els crims més aberrants (parella, país, religió) (ex de P. Gabernet a Lleida: deia que les persones havien de ser convençudes "pel cap" ... però ell es movia pel cor –"el zel apostòlic"). Els barris de Lleida (anys 50) "convencien" més que les xerrades sobre virtuts o sobre l'evangeli.

Com les forces de la natura (aigua, vent, volcans...), amb energia incommensurable, que convé conduir per ser aprofitades positivament.

La doble vessant humana: possessió/donació. Ens movem entre els dos "pols": tendència a l'autosatisfacció de l'"ego" i desig de sortir de nosaltres per lliurar-nos, ser

---

¹ ["profeta": el que parla en nom de Déu; no solament el que "endevina" el futur]. La credibilitat (davant el poble) està en funció de que s'acompleixi el que anuncia... I això no és sempre clar o evident (com passa actualment a nivell polític, social). Al final, el criteri d'autenticitat (si realment parla en nom de Déu) és si és honest (i diu coses que les "sent" encara que no agradin) i si empalma amb la tradició del Déu misericordiós que crida a la conversió i no vol la destrucció del poble ni la condemna de les persones: és l'esperança contra tota desesperança...

útils als altres; psicològicament: superar l'infant per a esdevenir l'adult. Tasca/lluita permanent i no fàcil... enfront una societat que (pretesament) vol que restem infants, seduïts pels béns que "ens donaran la felicitat"(cos perfecte, cotxe, mòbil, tecnologia). Són els "enganys del maligne", que deien els antics ascetes, seguint l'evangeli.

(Cadascú pot posar el seu "ídol" ...).

Sant Ignasi ens dirà (EE) que cal "salir del propio amor e interés" ó "quitar todas las afecciones desordenadas".

2.- Religió i Teologia: **l'Amor, Font i Horitzó**

Els gran místics coincideixen: **Déu és Amor**. Han experimentat l'atracció d'aquesta Força, que els ha envaït (seducció): desig de comunió total amb l'Ú. La reflexió teològica solament té sentit des d'aquest punt de partença (no racional): "Només l'amor és digne de fe" (Hans Urs von Balthasar). No hi ha "deducció lògica" (intel·lectual) de que la fe es pot "demostrar", més aviat el contrari: "*mentre els jueus demanen senyals i els no jueus arguments convincents, nosaltres proclamem un Messies crucificat, escàndol pels jueus i niciesa pels no jueus. Però pels que Déu ha cridat —tant jueus com no jueus—, un Messies que és força de Déu i saviesa de Déu*" (**1 Cor 1,22-24**)

La teologia cristiana occidental va estar impregnada (contaminada) de les filosofies grega i llatina. A l'Orient (església ortodoxa) va predominar la línia de la contemplació (icones), interioritat, equilibri personal; de la sensibilitat (litúrgies amb cants, encens). L'anomenada "pneumatologia": és l'Esperit qui ens mou (personalment i comunitària) (cf. Joan: "*el vent que bufa allà on vol: en sents la remor però no saps d'on ve ni on va*" —**Jo 3,8...**)

Les espiritualitats hindú i budista ens obren a la introspecció individual (conèixer millor els mecanismes interns) i a una "divinitat més ampla" (no racional ni antropomòrfica). L'equilibri personal com a Font de coneixement i de vida. Cercar la unitat vers l'U (horitzó de vida... eterna). En aquesta línia es movien els primers monjos (anacoretas i cenobis) (cf. A. Grün *La sabiduría de los padres del desierto* – Ed. Sígueme)

La Trinitat: Clau d'interpretació de la Teologia cristiana (a partir del quart Evangeli). "Comunitat d'Amor" expansiu/inclusiu que ho amara tot, vers la "divinització" de tota la creació (Theillard de Chardin). L'autodonació de Déu revelada per Jesús, una Realitat Impressionant i "desconcertant" que ens obre una perspectiva nova (i amplíssima) sobre **tota la realitat**: manifestacions "tridimensionals" d'una única realitat transcendent i immanent: implicacions personals, històriques (polítiques) [Cf. *La Trinidad, la sociedad y la liberación* – L. Boff Ed. Paulinas // *Trinidad y Liberación* – Antonio González SJ - UCA]

3.- Testimonis concrets

Personatges bíblics: Abraham, Samuel, David. Senten la crida (vocació) de Déu vers una missió col·lectiva. Hi tenen reticències “no en saben”, “el poble no els farà cas”... Fins i tot “fan trampa” (Abraham, a Egipte, fa passar Sara per germana seva. David “provoca” la mort d’Hurias per a quedar-se amb la seva dona). És a dir són de “carn i ossos”, com tothom.

Al Nou Testament: Pere, Joan, Pau, Maria, Magdalena, Samaritana, Marta, Zaqueu... S’han sentit “tocats” per Jesús: els ha captivat i “el segueixen”... “No tenien temps ni per a menjar”(Mc 6,31) “a qui aniríem, Senyor?; solament vos teniu paraules de vida eterna” (Jo 6,68)

Altres sants: Agustí d’Hipona, Ignasi d’Antioquia, Benet, Francesc i Clara d’Assís, Ignasi de Loiola, “el boig per Jesús” (amb desviacions patològiques –per la seva indignitat (pecats)- que el porten a un intent de suïcidi...) // Charles de Foucauld

Militants obrers (creients o no): Senten “la crida” davant la situació d’explotació, marginació, patiment de companys i dels explotats del món (“Solidaritat”= soldar, unir-se en una sola peça). Exemples recents: Manel Andreu, Pep Escòs, Albert Marín, Josep Farràs, Jaume Botey, militant de Cornellà... “És un germà meu, una germana meva. Podria ser jo”. “Un jove treballador val més que tot l’or del món” (Cardijn)

4.- Evangelí: **Jesús, la realitat humana de Jahvè**

El Messies-home, que comparteix la nostra vida, remarca absolutament la “dimensió afectiva” de Déu: “Abba” (Pare), la tendresa, la misericòrdia i la solidaritat, com atributs primordials de Jahvè (superant el Déu guerrer, venjatiu, moralista i legalista que s’havia imposat en els mandataris del seu temps). Els sinòptics (sobre tot Lluç i Joan) ho remarquen constantment. En tot cas, el judici de Jesús és contra els qui han desfigurat/utilitzat la imatge del bon Déu, sotmetent al poble (els mateixos que utilitzen el doble raser en moral, política, etc.)

Textos de Joan: Déu és Amor (1 Jo 4,7-10) “Estimeu-vos els uns als altres com Jo us he estimat” (Jo 15,12-16)

Paraules i signes del Regne: Crides, miracles, guaricions i paràboles de Jesús com una **mostra concreta** (eficaç) **d’aquest amor de Déu**: sogra de Pere, endimoniats, Zaqueu, samaritana, fill pròdig...

Com a bon Pare es preocupa molt dels fills esgarriats (ovella perduda) o més dèbils (dones, malalts, publicans...).

El “**cor**” de Jesús (l’antiga devoció al “Sagrat Cor de Jesús”). És la humanitat de Déu, desplegada en el Fill, en el **centre** de la seva persona, que vol comunicar-

se amb els seus fills/germans. Sentir-se estimat per Jesús i poder comunicar/compartir aquest goig amb els altres. Un món nou (fratern) bastit amb l'entrellat dels cors que bateguen amb el mateix Esperit de Jesús. Transformació de la vida (de totes les vides). Assumpció de les persones per Déu (entrem dins el seu cor).

El "**cor**" de Maria. La dona forta, creient, mare de Jesús i de la primera comunitat de seguidors. La que "plena de gràcia" viu "en el seu cor amatent" (**Lc 2,51**) la realitat de la vida amb el seu fill, a qui inicia (juntament amb Josep) en la fe del poble d'Israel. Fe en un Déu alliberador (**Lc 1,46-55** – Magníficat). Que acompanya (preocupada) Jesús fins la mort.

El nostre "cor". "On tens el tresor hi tindràs el teu cor" (Mt 6,21) – Pla de curs ACO

El "Misteri Pasqual". Clau d'interpretació de la vida de Jesús: donar la vida pels altres, que és arrabassada (eliminada) pels poders (sistema de mort) i que venç aquest mal pel poder de Déu ("*si el gra de blat no cau a terra i no mor, resta ell tot sol. Però si mor dóna fruit abundant*" **Jn 12,24**). Els deixebles ho entenen des del Jesús Vivent; per això ho faran vida pròpia.

5.- La sensibilitat, porta d'accés a la realitat. Educació

Porta/finestra per accedir a la realitat (món, persones). Des de la infància (el contacte amb l'exterior a través dels sentits).

Condiciona tota la nostra percepció i la nostra resposta (ex: nen agressiu... perquè ha rebut agressivitat).

La podem educar (ex. Música, conducció de vehicles) ---modificar, ampliar.

Ens fa entendre els comportaments humans ("*Porque nuestra sensibilidad, soberana de nuestras pasiones, les dicta lo que deben amar o detestar*"_Shakespeare, *El mercader de Venècia*) – citat per A. Chércoles (cf. Bibliografia).

Si la tenim "bloquejada" (defenses, pors, hàbits) no podem accedir a la veritable realitat (ni al veritable Déu). "*Aquest poble té el cor espesseït... per a que no pugui veure amb els ulls ni sentir amb les orelles*" (**Is 6,9-10**). Mateu ho posa en boca de Jesús (**Mt 13,10-17**) justificant l'ús de paràboles (versió NT Claret).

Jesús educa, forma els deixebles en la sensibilitat: paràboles. A partir de la història (el relat) ens desvetlla el comportament (enganys, contradiccions, hipocresies...) i la bondat i misericòrdia de Déu (ovella perduda). Natán amb David (**2 Sam 12,1-15**)

St. Ignasi (EE): itinerari personal per a descobrir-nos com funcionem i com ens acostem a la realitat. Escola d'educació de la sensibilitat ("los afectos").

6.- Itinerari del deixeble. El grup inicial

Segons els quatre evangelis els deixebles viuen un itinerari semblant: impacte, seducció, seguiment, crisi, recuperació. Aquí hi podem posar: Magdalena, Pere, Joan, Andreu... i també Maria de Natzaret, Nicodem, Llätzer... i Pau.

Jesús: personalitat molt atractiva i trencadora (lliure, profètica, profunda...). Impacta a tots els qui l'escolten. Queden seduïts per la persona i pel "programa" (tot i no entendre'l...).

La crisi de la creu els desmunta... "hem viscut un miratge".

7.- La "re-lectura" de la vida de Jesús

La transformació pasqual els canvia totalment: noves persones, que **entenen** el messianisme de Jesús perquè **el viuen des de dins**. L'Esperit ha transformat les seves vides. El Crist Vivent, que els il·lumina els cors, els acompanya i els estima incondicionalment (**Lc 24,13-35; Jn 21,15-19**). Comprenen tot l'itinerari de Jesús fins la mort, per això "tornen a Galilea" (vida diària), on experimenten la "pesca miraculosa": la comunitat "regenerada", que anuncia i guareix. S'han "convertit": de porucs a valents (Pere: de negar a Jesús a cap de la comunitat), de tancats a comunicadors d'aquesta experiència, de dispersats a formar comunitat. Són capaços de donar la vida per la causa de Jesús (el Regne). És la "nova seducció" pel Crist Interior que experimenten.

Les sensibilitats diverses com a element clau comunitari. Cal remarcar la diversitat de persones del grup primitiu (repassem els dotze) així com les visions diverses (teologies) envers Jesús: els quatre evangelis en són una mostra. I les comunitats: Jerusalem, Corint, Efes, Tessalònica... Posen de manifest un pluralisme dins d'una unitat i uns objectius comuns. Riquesa imprescindible (simbòlica i real) de l'església (i de la humanitat). I també la composició plural (pobres i rics, jueus i grecs, etc.).

8.- La nostra realitat (militants d'ACO)

-deixebles de Jesús, que fan/fem camí amb Ell perquè hem descobert el tresor². La perla preciosa que tenim dins nostre.

- La nostra realitat (humana i creient): ocasió/ “pro-vocació” per a les respostes davant les diverses “cries”: familiars, professionals, cíviques, sindicals, polítiques, comunitàries (equip, parròquia, moviments). Necessitat de l’“enamoramant permanent”.

9.- El goig del Servei als altres (“para daros el gozo de dar”)

- Sentir-se cridat a través de l’Esperit que actua en el món i en les persones i comunitats: col·laboració en un projecte transformador de la realitat (i de mi mateix).

-La nostra sensibilitat envers els altres/la realitat, educada en la RdV, la pregària, l’evangeli. Volem tenir la **sensibilitat de Jesús**, que ens va descobrint com som cadascú i com hem de deixar-nos estimar pel bon Déu (el Pare-Mare que vol el millor per a nosaltres, que l’encertem en els passos que anem fent: decisions, opcions, compromisos... vida plena, felicitat!)

-Les responsabilitats: viscudes com a decisió lliure, gratuïta, en els àmbits diversos: AMPA, AVV, escola, esplai, ONG, ACO, parròquia... No com “càrrega feixuga” que ningú no vol, ans com a possibilitat (oportunitat) de conèixer persones i realitats noves (o més a fons), de rebre, de créixer... Donar-nos un “vot de confiança”: això em pot fer més feliç!

-No és (solament) una resposta ètica (per sentit de justícia, per convicció personal) davant la situació que veiem o vivim (laboral, familiar, de barri, dels immigrants, del

---

² El tresor i la perla, segons A. Grün

El tresor seria el nostre propi “jo” (el “jo profund” en paraules d’en Romà Fortuny), la imatge que Déu mateix s’ha format de nosaltres i la podem trobar sota la terra (embrutant-nos) del nostre cor...

La perla preciosa: signe de la presència de Déu dins nostre. La perla es forma en les llagues del mol-lusc... són les nostres ferides que hem de “tocar”, el límit de les nostres possibilitats; en rendir-nos ens trobem depenent absolutament del Crist. Posant “la casa cap per avall” trobem aquesta perla (o la dracma perduda)

El jull i el blat: els tenim tots dos en el nostre interior (barrejats). Un excés de rigorisme voldria treure’ls... però això probablement sols ens enroca dins el propi jo (la “perfecció”) sense acceptar les nostres falles. Cal esperar el temps de la sega (del Senyor) per poder destriar-nos, tot aprofitant el blat que tenim/som. Paràbola encarada a la comunitat cristiana, temptada de fer fora els que “no estaven a l’alçada”... justament aquells preferits de Jesús per la seva feblesa (De *Una Espiritualidad desde abajo* – A Grün /M Dufner – Narcea. P.24-27).

moviment...) ans de “sentiment pregon” que ens surt de dintre, com un clam, com el crit d’un nen que ens remou les entranyes... El meu germà, el meu col·lectiu em necessita (cf. Moisès a Egipte **Ex 2,11-14; 3 i 4**).

-Les nostres mancances, defectes, dificultats, són la possibilitat d’apertura a nosaltres mateixos (reconèixer la nostra petitesa) i a l’acció alliberadora/transformadora del Senyor. “No he vingut a cridar els justos sinó els pecadors” (Els “potents”, autosuficients, no necessiten aprendre de ningú... Compte amb la “falsa humilitat”!). *“Quan em sento dèbil és quan sóc fort”* (**2 Cor,12,10**). Pere i Pau com a exemple dels deixebles “xulos” (anar a Jesús fins a la mort o perseguir-lo) que “cauen del cavall” davant Jesús, en reconèixer la seva petitesa/mesquinesa i la gran bondat/misericòrdia del Mestre (A. Grün- Les dificultats, la gran oportunitat de canvi).

-El paper de l’equip (i de la família): valoració, consell, revisió. Ajut importantíssim. (També del consiliari/a o de persona de confiança).

-Jesús ens convida a l’extensió del Regne, a una Festa/Banquet de Noces (**Mt 22,1-14**). Un projecte il·lusionant de transformar el món des de les persones: **“ecclesia”**= assemblea dels “cors units”, que incideix en les estructures (començant per les pròpies).

-L’ACO: aquesta “ecclesia” (mediació col·lectiva i necessària) que possibilita la nostra vida concreta de seguidors de Jesús. Ell s’ha fet un de nosaltres ha volgut comptar amb nosaltres (“posar-se en les nostres mans”) per a fer-nos col·laboradors de la seva obra. La relació personal amb Jesús i la seva missió necessita de la comunitat per tirar endavant (discerniment, ànim, compartir la vida). Sense les mediacions col·lectives no es pot dur cap projecte que incideixi en el nostre entorn (ni en el món). Ens necessitem els uns als altres, amb la pluralitat humana que ens enriqueix i ens fa “sortir de nosaltres mateixos”.

- Els diversos serveis i responsabilitats: participació activa i joiosa en la transformació de la realitat. Som servidors d’una causa important, il·lusionant, que ens depassa però que no es pot fer sense nosaltres. Jesús ens ha guiat fins el “tresor” ... no ens el podem pas perdre!

PISTES PEL TREBALL PERSONAL (I DE GRUPS)

Dues opcions (no excloents)

A – QÜESTIONARI

1. Recordar un passatge de l'evangeli que m'hagi agradat. ¿Per què?
2. ¿Què representa Jesús en la meua vida? ¿M'he sentit seduït/da per Ell?
3. Vaig sentir alguna "crida" per l'ACO? Vaig anar a l'equip per "curiositat"? per confiança en alguna persona: amiga, consiliari/a? per continuïtat amb JOC? Perquè volia compartir la vida i els meus neguits/problemes?
4. Si tinc (o he tingut) alguna responsabilitat, ¿com la visc (he viscut)?
5. ¿Com valoren l'ACO? ¿Què consideres el més important de l'equip i del moviment?
6. ¿Creus que incidim en la transformació de la realitat?

B - ESTUDI D'EVANGELI

- 1.- Missió dels setanta dos (**Lc 10,1-12**) – Calen treballadors per a la collita
- 2.- Jesús i Pere (**Jn 21-19**) – La relació (estima) entre Pere i Jesús
- 3.- Vida de la primera comunitat (**Ac 2,42-47**)

Bibliografia:

- A. Chércoles. *La afectividad y los deseos*. Cij - Colecció AJUDAR-EIDES nº 16 (esgotat)
- A. Grün /M. Dufner. *Una Espiritualidad desde abajo*. Narcea.
- A. Grün. *La sabiduría de los padres del desierto*. Sígueme